

Prima instanță - (Judecătoria Comrat) V. Harpacov

Instanța de apel - (Curtea de Apel Comrat) G. Colev, L. Craianu, A. Curdov

ÎNCHEIERE

31 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu

Luiza Gafton, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Nicolai Jecov,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Nicolai Jecov
împotriva Companiei Naționale de Asigurări în Medicină cu privire la contestarea
actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 05 octombrie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Nicolai Jecov și menținută hotărârea Judecătoriei Comrat din
23 mai 2017,

c o n s t a t ă:

La 16 iunie 2015 avocatul Nicolai Jecov a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Companiei Naționale de Asigurări în Medicină (CNAM), solicitând:

- declararea ca fiind ilegale acțiunile CNAM privind refuzul în acordarea
reducerii în mărime de 50% la achitarea primei de asigurare obligatorie de asistență
medicală într-o sumă bănească fixă, stabilită pentru anul 2015 și în restituirea
mijloacelor bănești, achitate excesiv ca primă de asigurare obligatorie de asistență
medicală în mărime de 2028 lei;

- obligarea CNAM să acorde reducerea în mărime de 50% la achitarea primelor
de asigurare obligatorie de asistență medicală într-o sumă bănească fixă, stabilită
pentru 2015 și restituirea mijloacelor bănești, transferate excesiv ca primă de asigurare
obligatorie de asistență medicală în mărime de 2028 lei;

- compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că potrivit art. 4 alin. (3) din Legea fondurilor
asigurării obligatorii de asistență medicală pe anul 2015 nr. 74 din 12 aprilie 2015,
persoanele fizice prevăzute la pct. 1 lit. b), c), d) și e) și la pct. 3, 4 din anexa nr. 2 la
Legea nr. 1593-XV din 26 decembrie 2002, care achită, în termen de 3 luni de la data
intrării în vigoare a prezentei legi, prima de asigurare obligatorie de asistență medicală

stabilită în sumă fixă, beneficiază de o reducere de 50% din suma stabilită la alin. (2) din prezentul articol.

Astfel, susține Nicolai Jecov că, în conformitate cu ordinul CNAM nr. 668-A din 23 decembrie 2014, precum și în conformitate cu cerințele art. 22 din Legea cu privire la mărimea, modul și termenele de achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală, care stabilesc, că persoanele fizice incluse la începutul anului de gestiune în una din categoriile de plătitori prevăzute la anexa nr. 2 vor achita integral o primă de asigurare obligatorie de asistență medicală în sumă fixă în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a legii cu privire la fondurile de asigurare obligatorie de asistență medicală pentru anul respectiv, la 17 martie 2015 a efectuat plata integrală a primei de asigurare obligatorie de asistență medicală în mărime de 4 056 lei.

Reieșind din prevederile susmenționate și având în vedere că și-a îndeplinit obligația de plată a primei de asigurare obligatorie de asistență medicală, reclamantul consideră că pârâtul urmai să-i acorde reducerea susmenționată.

În acest sens, menționează că la 25 mai 2015 s-a adresat către CNAM cu cerere prin care a solicitat acordarea reducerii în mărime de 50% privind plata primei de asigurare obligatorie de asistență medicală în suma fixă, stabilită pentru anul 2015 și efectuarea plății (restituirea) mijloacelor bănești, transferate excesiv în mărime de 2028 lei, însă prin răspunsul din 11 iunie 2015 aceasta a fost respinsă.

Afirmă că refuzul în acordarea reducerii solicitate este ilegal și contravine cerințelor legislației, care reglementează ordinea și termenele de achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală.

Totodată, consideră că argumentele expuse drept motive a refuzului sunt neîntemeiate și nejustificate.

Prin urmare, reține reclamantul că în interpretarea propusă a ordinii de aplicare prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea fondurilor asigurării obligatorii de asistență medicală pentru anul 2015, această reducere stabilită de legiuitor nu este aplicabilă primordial, întrucât avocatul în virtutea prevederilor nominalizate ale legislației a fost obligat să achite în întregime prima de asigurare obligatorie de asistență medicală în suma fixă în termenul de 3 luni de la data punerii în aplicare a ordinului CNAM nr.668-A din 23 decembrie 2014, adică până la data de 31 martie 2015, iar actul legislativ, care acordă reducerea indicată a intrat în vigoare numai de la 28 aprilie 2015, adică atunci când obligațiile de achitare a primei de asigurare obligatorie de asistență medicală deja ar trebui să fie îndeplinite.

Prin hotărârea Judecătorei Comrat din 23 mai 2017 cererea de chemare în judecată înaintată de Nicolai Jecov s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției, în temeiul art. 46 alin. (1) din Legea privind actele legislative nr. 780-XV din 27 decembrie 2001 și art. 6 alin. (1) din Codul civil, instanța de fond a reținut că, Legea fondurilor asigurării obligatorii de asistență medicală pe anul 2015 nr. 74 din 12 aprilie 2015, în baza prevederilor căreia și-a întemeiat acțiunea

reclamantul, a intrat în vigoare la 28 aprilie 2015 (Monitorul Oficial Nr. 102-104), pe când reclamantul Nicolai Jecov a efectuat plata primei de asigurare obligatorie de asistență medicală în mărime de 4056 lei anterior, la 17 martie 2015, perioadă guvernată de Legea fondurilor asigurării obligatorii de asistență medicală pe anul 2014 nr. 330 din 23 decembrie 2013.

Astfel, instanța a menționat că Lega nr. 330 din 23 decembrie 2013, nu prevedea acordarea reducerii de 50 % din suma primei obligatorii de asistență medicală de 4056 lei, categoriilor de plătitori ai primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală din care face parte reclamantul (avocaților neangajați).

Ne fiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 30 mai 2017 Nicolai Jecov a declarat apel nemotivat, iar la 04 iulie 2017 a depus cerere de apel motivată, prin care a solicitat casarea hotărârii Judecătorei Comrat din 23 mai 2017 și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 05 octombrie 2017 s-a respins apelul declarat de Nicolai Jecov și s-a menținut hotărârea Judecătorei Comrat din 23 mai 2017.

La 14 noiembrie 2017, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 111), avocatul Nicolai Jecov a declarat recurs împotriva deciziei Curții Apel Comrat din 05 octombrie 2017, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că sunt neîntemeiate deoarece instanțele de judecată nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au aplicat o lege care nu trebuie să fie aplicată și au interpretat eronat legea.

Prin referința din 26 ianuarie 2017 CNAM a indicat că recursul declarat nu cuprinde argumente ce se referă la ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, iar prin urmare este neîntemeiat, solicitând declararea acestuia ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces la 30 noiembrie 2017 (f.d. 92) și recepționată de recurent la 01 noiembrie 2017.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 434 Codul de procedură civilă, recursul înaintat la 14 noiembrie 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de

admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Nicolai Jecov nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Nicolai Jecov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari